

Hồi 1

Trận Đấu Quyết Định

N

ạo hồng quang vút tới đáp ngay trên mỏm đá chênh vênh, phía dưới là vực sâu ngàn trượng.

Đạo thanh quang xẹt ngay trên đỉnh trụ đá ngất trời bên như mũi gươm đối diện.

Hai luồng đồ, xanh vút tắt, hiện rõ hai vị lão nhân tóc bạc phơ, cốt cách phi phàm, bốn làn nhõn quang sáng rực gắn chặt vào nhau.

Chẳng ai nói một lời, song chuông hai vị lão nhân cùng một lượt cất lên từ từ đầy tới.

Hai đạo chuông khổng lồ xanh, đỏ chầm chậm xáp vào nhau...

Một tiếng nổ long trời chen lẫn tiếng rú, trong đám cát bụi mù mịt chiếc bóng xanh bay thẳng xuống bờ vực.

Lập tức lão nhân áo đỏ lao mình xuống kêu to:

- Dương Tử Hùng!

Lão nhân áo xanh toàn thân nhuộm máu, giương cặp mắt lơ lơ nhìn lão nhân áo đỏ, cất giọng thều thào:

- Lục huynh... không ngờ...

Máu miệng lão tràn ra, nấc khẽ một tiếng rồi ngoẻo đầu im bất.

Lão nhân áo đỏ hét:

- Có lẽ nào. Trời ơi... có lẽ nào!

Chiếc đầu lão nhân áo xanh ngoẻo qua, đôi mắt khép lại, hồn lìa khỏi xác.

Lão nhân áo đỏ mồm há hốc đứng nhìn lão nhân áo xanh bất động.

Diễn biến hãi hùng xảy ra trong nháy mắt nhưng chưa rõ nguyên nhân của trận đấu này.

Đấu trường im bất, tang khí phủ trùm. Chợt có tiếng gió khinh công ào tới.

Lão nhân áo đỏ hét lên một tiếng rung chuyển núi non, rồi phi thân vào cánh rừng mất dạng.

- Trời... phu quân!

Một trung phụ xinh đẹp từ trên cao phóng xuống ôm chặt lấy lão nhân áo xanh khóc thảm thiết.

Nắng chiều tắt hẳn từ lâu, hoàng hôn phủ xuống, cảnh vật đượm màu ảm đạm, thê lương.

Tiếng khóc của trung phụ nhỏ dần chỉ còn nghe giọng tí tê ai oán.

Trời tối hẳn!

Một chàng thiếu niên bạch y từ xa lao tới dừng lại sững sốt trở mắt nhìn lão nhân áo xanh.

Chàng kêu thất thanh:

- Trời... Nhạc phụ...

Chàng phóng tới ôm lấy tử thi đầu gục xuống, hai hàng nước mắt tuôn trào.

Luồng gió nhẹ nồng hương thoảng tới. Một thiếu nữ sắc nước hương trời xuất hiện.

Nàng thét:

- Mẹ, chuyện gì đây?

Trung phụ ngẩng mặt lên, giọt lệ đầm đìa:

- Con... Lục huynh...

Thiếu nữ hốt hoảng:

- Mẹ... Lục bá phụ làm sao?

Trung phụ sụt sùi:

- Phụ thân con trúng chưởng của Lục huynh...

- Trời...

Thiếu nữ kêu lên kinh hoàng, nhào tới gạt bắn thiếu niên ra rồi ôm lấy lão nhân áo xanh khóc ngất.

Trắng lạnh!

Sao mờ!

Mây đen vần vũ!

Gió thoảng cành lá rì rào nghe như tiếng gọi hồn trở về thở than ai oán.

Đột nhiên, thiếu nữ đứng lên, từ từ hướng sang thiếu niên nhìn chàng bằng đôi mắt rực lửa căm thù. Nàng rít lên:

- Lục Siêu Quang! Cha ngươi đã giết cha ta. Tình nghĩa ta và ngươi từ đây chấm dứt. Ta sẽ lấy máu ngươi để trả mối thù này.

Thiếu niên chính là Lục Siêu Quang kinh hãi:

- Dương Bội Ngọc! Có lẽ nào hiền muội nữ...

Bội Ngọc thét:

- Cầm mồm lại, thù cha không trả làm sao đứng trong cõi đất trời. Nợ máu cha ngươi vay thì chính ngươi phải trả.

Ngọc chuồng Bội Ngọc cất lên. Đạo kinh nặng ngàn cân ào tới ngay tâm huyết Lục Siêu Quang.

Trung phụ đứng lên thét:

- Ngọc nhi...

Nhưng bà đã ngã lăn xuống đất. Một tiếng "bình" chấn động. Lục Siêu Quang lão đảo tháo lui cả trượng, đưa tay ôm ngực.

Chàng nhìn Bội Ngọc thiết tha:

- Ngọc muội...

Nhưng Bội Ngọc đã hét:

- Im!

Đạo kinh thứ hai từ ngọc chuồng của nàng lại áp sát tới. Song chuồng chạm nhau nổ một tiếng vang dội.

Thân hình Lục Siêu Quang bắn bổng lên rồi rơi trở xuống. Chàng lồm ngồm đứng lên, mồm phun cuộn máu, gào to:

- Ngọc muội cho huynh nói...

Bội Ngọc lại hét:

- Còn nói gì nữa! Ta phải giết ngươi... Bằng chứng đã rõ ràng ngươi không thể biện minh được.

Lục Siêu Quang vẫn thiết tha:

- Ngọc muội! Nếu muội quyết giết huynh để hả cơn hận thì cứ ra tay. Huynh không hề chống trả.

"Bình!"

Lục Siêu Quang bắn thẳng vào vách núi run rẩy đứng lên, mồm phun từng búng máu trở mắt nhìn Bội Ngọc trùng trùng...

Bội Ngọc bước tới rít cắn hờn:

- Lục Siêu Quang! Ngươi phải chết!

"Bộp!"

Thân hình Lục Siêu Quang đổ xuống bất động. Bội Ngọc sững sờ một lúc, rồi thét:

- Trời... Lục huynh...

Bội Ngọc toan lao tới đỡ lấy Lục Siêu Quang xem chàng đã chết hay còn sống, thành linh nghe tiếng rú từ phía sau lưng. Nàng giật mình quay phắt lại, trung phụ đã biến mất từ bao giờ.

Có kẻ đã bắt cóc mẹ nàng, thân thủ lệ như quỷ mị, không thể phát giác hấn chạy ngã nào.

Bội Ngọc kinh hoảng đến chết lặng, chưa biết phải phản ứng ra sao.

Thi hài phụ thân nằm đó, Lục Siêu Quang bất động đằng kia, nàng bỏ đi biết đâu lại có biến cố.

Bội Ngọc gào thảm thiết:

- Cha ơi... mẹ ơi... trời ơi.

Nàng bắn người đi như mũi tên. Vừa lọt vào cánh rừng tùng thành linh có nhiều luồng kinh lực từ bốn phía đổ ập vào người Bội Ngọc.

Kinh hải trong lòng Bội Ngọc vội thu hồi kinh công, ngọc chưởng quay một vòng theo thế Cuồng Phong Tảo Diệp, kinh lực như cơn gió lốc bao kín thân mình nàng.

Tiếng nổ chát chúa vang cả núi rừng, áp khí từ chưởng của Bội Ngọc đẩy ra xua tan những đạo kinh bốn phía. Rừng tùng trong giây lát trở nên lặng lẽ.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>